

ЗОДЧІ ЛЬВІВСЬКОЇ ПОЛІТЕХНІКИ

Випускники 1980 року групи ПЦБ-4 інженерно-будівельного факультету

Роман Андрусак, Зеновій Бардич, Віталій Ваховський, Микола Волосацький, Мирослав Гаврилів, Стефанія Гав'як, Михайло Гнездюк, Наталія Дорош, Богдан Демчина, Ігор Кавацюк, Віктор Калитюк, Микола Копач, Оскар Коробочка, Наталія Кравець, Орест Матійців, Світлана Максакова, Володимир Ніколін, Галина Новосад, Мирослав Нога, Юрій Пайков, Віктор Попик, Ярослав Садовий, Віталій Сінько, Ігор Сняданко, Богдан Тимець, Євгенія Федечко

Які студентські спогади найперше зринають у пам'яті випускника по низці прожитих років? Шелест конспектів під час семінарів, натхнення пізнавати та відкривати раніш незнані наукові горизонти, колективна згуртованість молодих людей задля боротьби зі спільними труднощами та спільних перемог, чи, може, активне дозвілля: творчі зустрічі, туристичні походи, спортивні змагання? Безумовно, роки навчання у Львівській політехніці — з 1975 до 1980 р., були найкращими в житті кожного студента групи промислового та цивільного будівництва (ПЦБ-4) інженерно-будівельного факультету. То був період романтики, коли віра в успіх, надія на краще життя та перша любов поєднувалися в одному часі та просторі. Навчання закладає фундамент майбутнього особистості, а коли йдеться про спеціальність, пов'язану зі сферою будівництва, — ще й основи творчості.

У 1977–1979 академічних роках група ПЦБ-4 за результатами іспитів мала найвищий середній бал з успішності у Львівському політехнічному інституті. Цій групі було присвоєно ім'я колишнього студента будівельного факультету Василя Рагузова, який трагічно загинув у середині 60-х рр. під час освоєння цілинних земель Казахстану. Плакат із його життєвим кредо — «Найголовніше — бути в житті людиною», було розміщено в одній з аудиторій другого корпусу інституту.

Символічно, що історія групи почалася саме з будови: тоді трудова бригада абітурієнтів після здачі іспитів у триденний термін впоралася з десятиденним виробничим завданням. Юнаки й дівчата ще не здогадувалися,

що їх усіх зарахують до однієї академічної групи. Дні спільної праці згуртували майбутніх одногрупників. Саме тоді зародилася щира дружба, що ґрунтувалася на взаємодопомозі та взаємопідтримці й вирізняла студентів групи ПЦБ-4 серед інших студентських колективів упродовж усіх п'яти років навчання.

Важливу роль у становленні таких взаємин відіграв куратор групи, доцент кафедри будівельної механіки Сергій Михайлович Шаповалов. Його напутні слова: «Вчіться мислити й фантазувати, відкривати нове й парадоксальне, незвичне та сміливе, — тільки в польоті думки народжується талант зодчого» стали дороговказом для студентів-першокурсників. У перші дні навчання Сергій Михайлович організував засідання групи ПЦБ-4. Тоді Миколу Копача обрали старостою групи, Мирослава Гавриліва — комсоргом, а Ярослава Садового — профоргом.

Перший склад групи сформували із 27 студентів, серед яких налічувалося четверо дівчат. П'ятеро хлопців уже пройшли військову службу, один був одруженим і мав дітей. На навчання більшість студентів групи прибуло зі Львівської, Тернопільської та Закарпатської областей. А об'єднувало юнаків і дівчат те, що всі вони походили із сімей будівничих і прагнули продовжити родинну династію.

З перших днів група ПЦБ-4 впевнено утвердилася на позиції лідера в навчанні. У групі умовно утворилася «рада мудрих» зі студентів, які краще знали певні дисципліни та допомагали опановувати їх іншим. Ніколи не відмовляли в підтримці та пораді Микола Копач, Мирослав Гаврилів,

Світлана Максакова, Стефанія Гав'як, Віталій Калитюк, Валентин Ваховський, Михайло Гнездюк. Найбільш активним помічником був Богдан Демчина, який згодом досягнув великих успіхів у будівельній науці й очолив кафедру будівельних конструкцій та мостів теперішнього НУ «Львівська політехніка».

Перших практичних навичок студенти будівельного факультету набували на будовах навчальних корпусів і гуртожитків інституту та на будовах спортивно-відпочинкових баз у с. Морське Миколаївської області та в м. Алушті у Криму. А поглиблювали їх, працюючи у складі студентських будівельних загонів під час освоєння нафтогазових родовищ Західного Сибіру та цілих земель Кустанайської області Казахстану.

П'ять років навчання у Львівській політехніці пролетіли як одна мить.

Було всіяке, а саме: били рекорди по кількості випитого вина у с. Морське на практиці; пробіралися в гуртожитки через вікна або під чужим іменем; здавали екзамени по білетах, які передавали через тих, хто вже здав, на коридор для підготовки відповідей; спільно святкували «за списком» дні народження (кожен платив по одному рублю, а решту — іменинник) у кафе «Пельменна» на Привокзальній, «у деканаті», «на кафедрі», «на Грюнвальдській»; разом зі всім потоком створили виставку з порожніх пляшок з-під шампанського під портретом Леніна в одній із лекційних аудиторій після останньої лекції (і що цікаво — ніхто нікого не «здав»).

Для більшості студентів інститут став рідною домівкою, чому, безперечно, сприяв трудовий колектив деканату інженерно-будівельного факультету. Студенти з величезною повагою ставилися до декана факультету Броніслава Івановича Усова, заступника декана Івана Теодоровича Артима, завідувача кафедри будівельних конструкцій Леоніда Олександровича Дорошкевича та багатьох інших викладачів.

Із талантів, прагнень і здобутків — цеглинка до цеглинка, склався характер студентської громади, де були власні гітаристи, художники, спортсмени. Навчання в рідній політехніці сприяло розвитку здібностей і формуванню особистостей, високий рівень знань і достатній практичний досвід у царині будівництва стали достойним підґрунтям для успішного старту в професійній діяльності.

Оскільки на початку 80-х рр. у Західній Україні велося промислове будівництво заводів військового, або ж подвійного призначення, більшість випускників групи ПЦБ-4 1980 р. завдяки державному розподілу

Зліва направо: почесний дорожник України Мирослав Гаврилів, д-р техн. наук, професор кафедри будівельних конструкцій та мостів, почесний будівельник України Богдан Демчина, завідувач НДЛ-23 Ігор Кавацюк, Віктор Попик, Михайло Гнездюк, Світлана Лукашук (Максакова), Наталія Сенкевич (Кравець), Микола Копач, Стефанія Гав'як, колишній комсомольський наставник групи Володимир Корвін, Ігор Сняданко, Віталій Сінько, 28 серпня 2015 р.

поповнили лави працівників «Головлvivбуду» та інших будівельних організацій Львова й області. Інших же військові зобов'язання до молодих спеціалістів розкидали по всіх республіках колишнього Радянського Союзу. До будівельних військ СРСР були залучені Віктор Попик, Мирослав Нога, Орест Матійців, Віталій Сінько, Ігор Кавацюк, Ігор Сняданко, Мирослав Гаврилів. Вони проходили службу на Кольському півострові, Поволжі, в Казахстані.

Усі випускники групи ПЦБ-4 1980 р., як і прагнули з самого початку, пішли в будівництво. І сьогодні, через 35 років після випуску, всі вони — досвідчені, загартовані життєвими випробуваннями люди. Майже всі працюють в Україні та продовжують йти творчим шляхом будівничого. Це — виконроби та працівники технічних, виробничих, кошторисних відділів будівельних організацій, керівники та власники підприємств, державні службовці. Серед них є заслужені й почесні будівельники, люди, що мають за плечима наукові ступені та звання.

З часу випуску в серпні 1980 р. група традиційно щороку збирається на кафедрі будівельних конструкцій та мостів Інституту будівництва та інженерії докiлля Національного університету «Львівська політехніка», аби поспілкуватися, поділитися планами, згадати юність і відчуття, чим нині живе рідний навчальний заклад. На жаль, трьох випускників групи вже немає у цьому дружньому колі — Валентина Ваховського, Ореста Матійціва та Мирослава Ноги. Вічна їм пам'ять!

Нині колишніх студентів групи ПЦБ-4 інженерно-будівельного факультету Львівської політехніки ріднить духовна єдність і глибоке усвідомлення власного призначення, яке кожен із них, як і в юності, вбачає в тім, аби творити та будувати в Україні. Адже зодчий-будівничий на те й прийшов у світ, аби лишити по собі слід — щасливі оселі, надійні будівлі, красиві та світлі міста...